

SÍNEK, AZ UTOLSÓ KOCSI ABLAKÁBÓL NÉZVE

Reményik Sándor

Reményik Sándor:
SÍNEK, AZ UTOLSÓ KOCSI ABLAKÁBÓL NÉZVE

Mint az egy-sín, a lélek oly magányos,
bár rokon fémből öntetett a társa:
s bár néha boldog, mert látszólag páros:
egyedülség a szívnek valósága.

Körülöttünk vad pusztaság terül,
csillogva futnak a vad messzeségnek,
egymás mellett - és mégis egyedül -
a végtelenben talán összeérnek.

Barátság, testvériség, szerelem:
minden érzés e súlyos sorsot hordja,
de néha enyhül ércbeöntött sorsa.

Olyankor vonat jár a síneken:
fensőbb gondolat, fensőbb szeretet,
s a sínek benne összezsengenek.

Forrás: www.keresztenydalok.hu